

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 12 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu, w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko M. K. o zapłatę, oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 stycznia 2013 roku pozwana zawarła z (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki kwoty 700 złotych wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 19,8 % w stosunku rocznym. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w ratach tygodniowych w kwocie po 30,17 złotych każda z rat.

W dniu 16 kwietnia 2014 roku powódka sporządziła zawiadomienie o przelewie wierzytelności zaadresowane na pozwaną.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za nieudowodnione.

Przede wszystkim wskazał, że powodowa spółka nie przedłożyła umowy cesji mocą której miała nabyć dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność. Nadto nie wykazała w żaden sposób powstania dochodzonego roszczenia ani jego istnienia.

Apelację od wskazanego wyroku w całości złożyła strona powodowa, zaskarżając go w całości.

Wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego poprzez pominięcie w rozważaniach Sądu dowodów istotnych dla ustalenia istnienia roszczenia powoda;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wybiórczym potraktowaniu zgromadzonego materiału dowodowego oraz na uznaniu złożonych dowodów za niewystarczające dla wykazania zasadności roszczenia, w szczególności cesji wierzytelności;

- art. 339 § 2 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu, że powołane przez powoda okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego i wobec braku jakichkolwiek zarzutów pozwanego jednoznacznie wynika, że powodowi przysługuje wobec pozwanego roszczenie objęte pozwem;

2) rażące naruszenie prawa materialnego, tj.

- polegające na błędnym zastosowaniu art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił dochodzonego pozwem roszczenia;

- polegające na błędnym zastosowaniu art. 509 § 1 k.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił legitymacji czynnej w niniejszym procesie;

3) sprzeczność ustaleń faktycznych sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.052,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu przed Sądem I instancji, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Wbrew zarzutom skarżącego, nie ma podstaw dla uznania, by Sąd pierwszej instancji naruszył wymieniony w apelacji przepis art. 339 § 2 k.p.c..

Niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. (pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę) a równocześnie nie zaszła żadna z okoliczności wymienionych w art. 340 § 1 k.p.c. (pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie składał też w sprawie ustnych ani pisemnych wyjaśnień). Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął sprawę wydając wyrok zaoczny, a zatem nie naruszył żadnego z wymienionych przepisów.

Z treści apelacji wynika, że zarzucanego w apelacji naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. powód upatruje w tym, że pomimo zaistnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, Sąd oddalił powództwo.

Zarzut ten jest całkowicie chybiony.

Skarżący pomija bowiem w swym wywodzie fakt, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.).

Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Same bowiem twierdzenia powoda, wobec braku dokumentów je potwierdzających, nie pozwalały na przyjęcie, że po stronie powodowej występuje legitymacja procesowa czynna.

W wypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości lub stwierdzenia, że okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie zmierzają do obejścia prawa, sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody (art. 232 i 6 k.c.). Jeżeli powód dowodów nie zgłosił, sąd oddala powództwo. W realiach przedmiotowej sprawy powód nie wykazał inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania swojej legitymacji czynnej i idąc dalej wysokości

ewentualnie przysługującego mu roszczenia. W tej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił powództwo wyrokiem zaocznym.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż przedłożone do akt sprawy dokumenty nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności przeciwko pozwanej przez powoda.

Na marginesie wskazać jedynie można, że skoro powód, jak twierdzi, zawarł umowę pisemną cesji zawierającą klauzulę poufności, to jako podmiot profesjonalny winien zdawać sobie sprawę z wywołanych takim działaniem trudności dowodowych. Skoro w swoim przekonaniu, z uwagi na powyższą klauzulę, nie może przedłożyć umowy do akt sprawy, to negatywne skutki takiego stanu rzeczy obciążają wyłącznie powoda.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.